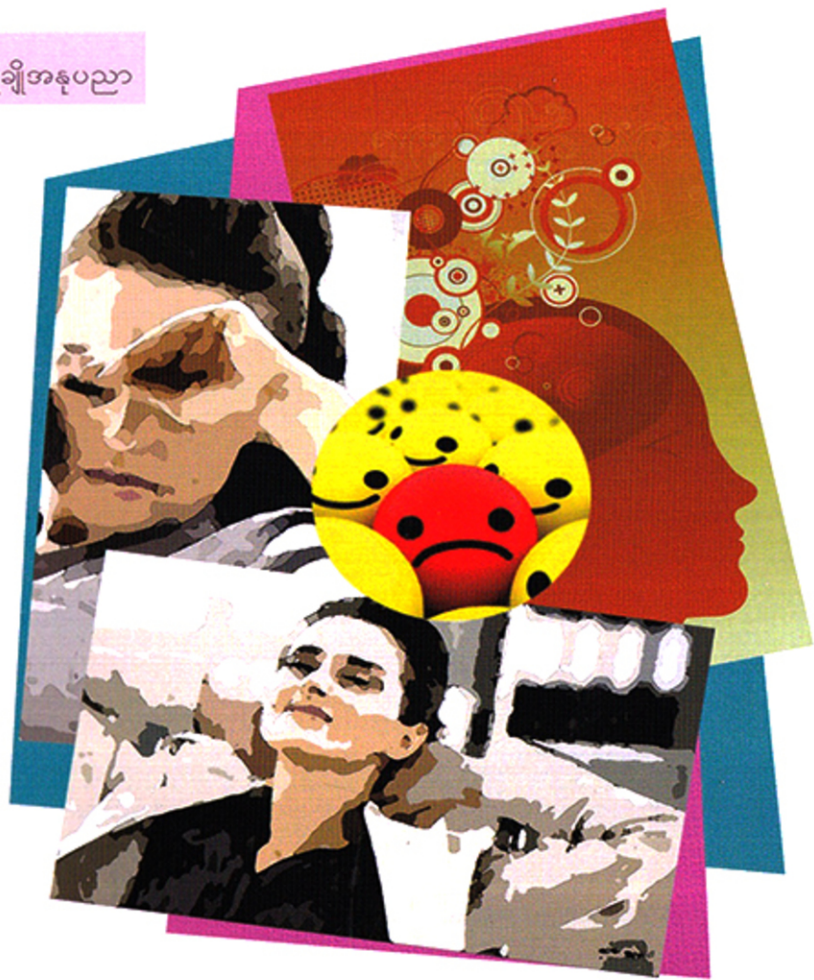

စိတ်ကူးချိုအနုပညာ

စိတ်ဖိစီးမှုဖြေဖျောက်နည်းနှင့်
စိတ်ပညာစာပဒေသာ
မောင်ခေတ်ထွန်း၊ လှတိုး(စိတ်ပညာ)

လူနှင့် ဉာဏ်ရည်

ကျောင်းသားလူငယ်များ ၏ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဉာဏ်အရည်အချင်း ခြားနားကြောင်းကို ဆရာတိုင်း သိရှိကြ၏။ သို့သော် ဉာဏ်အရည်အချင်းကို စစ်ဆေးရာ၌ ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို အခြေပြု၍ ဆရာတိုင်းပြုလုပ်ခဲ့ကြ၏။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၄၀ အတွင်းက အနောက်နိုင်ငံ၌ ဉာဏ်စမ်းနည်းသစ်ကို တီထွင်အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ ။

ဤခေတ် ဉာဏ်စမ်းနည်းမှာ တပည့်သူငယ်များ ၏ သင်ကြားတတ်မြောက်မှုကို စစ်ဆေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူတို့ ၏ ပင်ကိုဉာဏ်ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်၏။ ရိုးရိုးစာမေးပွဲများ သည် တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် ခြားနားတတ်၏။ အဖြေသည် လည်း စစ်ဆေးသောသူ၏ သဘောအယူအဆ ပေါ်၌ လည်း မူတည်နေပေသေးသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ရိုးရိုးစာမေးပွဲအားဖြင့် ကျောင်းသားများ ၏ ဉာဏ်ရည်ကို စမ်းသပ်ခြင်းမှာ တစ်ခါတစ်ရံ မညီညွတ်တတ်ချေ။

ဉာဏ်စမ်းနည်းသစ်မှာ ထိုသို့မဟုတ်။ မေးခွန်းနှင့် အမှတ်ပေးခြင်းတွင် လည်း တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် ခြားနားခြင်းမရှိ။ ညီညွတ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်စမ်းနည်းသစ်ကို အသုံးပြုခြင်းအားဖြင့် ကလေးများ မည်မျှဉာဏ်ထက်မြက်သည် ကို ရှေးကထက် တိကျမှန်ကန်စွာ ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။ ။

ဉာဏ်စမ်းပြုလုပ်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လူတစ်ယောက်သည် အခြားလူတစ်ယောက်နှင့် နှိုင်းဆသော် ဉာဏ်အဆင့်အတန်း မည်သို့ရှိသည်ကို သိရှိနိုင်ရန် ဖြစ်ပေသည်။ အသက်ချင်းတူသော သူများမှာ ဉာဏ်သက်ခြင်း နှိုင်းယှဉ်နိုင်သော်လည်း မတူသောသူများကိုမူ နှိုင်းယှဉ်ရန် လိုသေး၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ပညာဆရာများ သည် ‘အိုင်ကြွ’ (I.Q or Intelligence Quotient) ခေါ် ဉာဏ်ဆင့်ကို တွက်ချက်ကြည့်ရ၏။ ယင်းကို ဉာဏ်တိုင်းတန်ဆာဟု ခေါ်ဆိုနိုင်၏။

‘အိုင်ကြွ’ မှာ ဉာဏ်သက်ကို မွေးသက်ဖြင့် စားခြင်းမှ ရလာသောရလဒ်ကို ၁၀၀ ဖြင့် မြှောက်၍ ရလာသော ဂဏန်းဖြစ်သည်။

ဥပမာ မွေးသက် ခြောက်လအရွယ်ရှိသော ကလေးတစ်ယောက်သည် ဉာဏ်သက် ရှစ်နှစ်ရှိလျှင် သူ၏ အိုင်ကြွမှာ (၈/၆ x ၁၀၀ x ၁၃၀) ဖြစ်ပေသည်။ ဉာဏ်သက်နှင့် မွေးသက် နှစ်ခုစလုံးသည် ခြောက်နှစ်ဖြစ်လျှင် အိုင်ကြွသည် ၁၀၀ ဖြစ်၏။

အရပ်အမောင်းအလိုက်

လူမျိုးတစ်မျိုးတွင် ဉာဏ်အရည်အချင်း မည်သို့မည်ပုံပြန့်နှံ့သည်ကို သိရန် လိုအပ်လှပေသည်။

လူတစ်မျိုး၏ အရပ်အနိမ့်အမြင့်ကို စစ်ဆေးလျှင် အရပ်အပူဆုံးလူနှင့် အမြင့်ဆုံးလူတို့ ၏ ခြားနားမှုသည် အနည်းငယ်သာကွာခြားကြောင်း တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အရပ်အမြင့်ဆုံးသောသူနှင့် အပူဆုံးသောသူများမှာ အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

အရေအတွက်အများ ဆုံးမှာ အလယ်အလတ် အရပ်မြင့်သောသူများ ဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ရည် သည် လည်း အရပ်အနိမ့်အမြင့်ကွာခြားမှုနည်း

တူ ကွာခြားနေပေသည်။ ။

အတွေ့အကြုံအကြား အမြင်တူသော လူစုကြီးတစ်ခုကို စစ်ဆေးလျှင် ဉာဏ်အညံ့ဆုံးသူမှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဉာဏ်ပိုမြင့်သောသူများ ပေါများ လာ၍ သာမန် ဉာဏ်ရှိသောသူများမှာ အရေအတွက် အများ ဆုံးဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရပေမည်။

ထိုမှ တစ်ဖန် ဉာဏ်ပိုမိုရှိသော အရေအတွက် တဖြည်းဖြည်းနည်း လာ၍ ဉာဏ်အထက် သန်ဆုံး လူစုမှာ အရေအတွက်အနည်းဆုံးဖြစ်နေ တတ်ပေသည်။ ။

ဉာဏ်အကောင်းဆုံး လူတစ်စု၊ အသင့်အတင့်မျှ ဉာဏ်ရှိသော လူတစ်စု၊ ဉာဏ်အဖျင်းဆုံးလူ တစ်စုဟူ၍ အစုသုံးစုသာခြားနားနေမည်မဟုတ်။

ဉာဏ်အကောင်းဆုံးနှင့် အညံ့ဆုံးလူများ စပ်ကြားတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနည်းငယ်မျှ ဉာဏ်ချင်းခြားနားနေကြပေသည်။ ။

အမေရိကန်ပြည်နယ်ရှိ နယ်ကြီး ၁၁ နယ်မှ လူဖြူကလေးပေါင်း ၁၉၀၀ ကို ဉာဏ်စမ်းစစ်ဆေးခဲ့ရာ အလွန်ဉာဏ်ထက်မြက်၍ အိုင်ကြူ ၁၃၀ ထက်သာသောသူများမှာ ၃ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိကြောင်း၊ အိုင်ကြူ ၁၂၀ ထက်ပိုသောသူများမှာ ၁၁ ရာခိုင်နှုန်း ရှိကြောင်း၊ အိုင်ကြူ ၉၀ မှ ၁၀၀ ထိ ရှိ၍ ဉာဏ်စွမ်းရည် သာမန်ရှိသူများမှာ ၄၆ ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်၍ အရေအတွက်အများ ဆုံး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းထက် အိုင်ကြူနည်းပါးသူများမှာ အရေအတွက်နည်းပါး၍ အိုင်ကြူ ၆၀ အောက်ရှိသူများမှာ ၁ ရာခိုင်နှုန်း ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ။

ဤတွေ့ရှိချက်ကို ထောက်ရှုသော် ဉာဏ်အထက်မြက်ဆုံးနှင့် အညံ့ဆုံးမှာ အလွန်နည်းပါး၍ ဉာဏ်ရည် သာမန်ရှိသူများမှာ အများ ဆုံးပါ။

င်နေကြောင်း ထင်ရှားပေသည် ။

ဉာဏ်စမ်းစစ်ဆေးခြင်းဖြင့် သိရှိရသည့် ထူးခြားသော အချက်တစ်ချက်မှာ ပင်ကိုဉာဏ်သည် ၁၅ နှစ်မှ ၁၆ နှစ်လောက်ထိသာ တိုးတက်ကြီးပွားနိုင်သည် ဟူသော အချက်ပင်ဖြစ်သည် ။ အသက်ကြီးသူများက မိမိတို့၏ ဉာဏ်ရည်သည် အသက် ၁၅ နှစ်သားထက် မသာပေ ဟူသော အချက်ကို လက်ခံချင်ကြမည်မဟုတ်ပေ။

လူကြီးများမှာ လူငယ်ထက် ဗဟု သုတပိုများ ၍ အဆင်အခြင်လည်း ပိုမို၏။

သို့သော် ပြဿနာအသစ်အဆန်းတစ်ခုကို ဖြေရှင်းရာ၌ အသုံးပြုသော ဉာဏ်မှာ ၁၅ နှစ်သား၏ ဉာဏ်ထက် မသာချေ။

ထို့ကြောင့် ဉာဏ်ရည်သည် ၁၅ နှစ်သားလောက် အထိသာ တိုးတက်၏။ သို့သော် အသိပညာ၊ အလိမ္မာကား အသက်ကြီးသည့်အလိုက် တိုးတက်နိုင်ပေ၏။

လူတို့ သည် မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မဆို ဉာဏ်ကို အသုံးပြု၍ ပြုမှုဆောင်ရွက်ရသည် ။ အချို့အလုပ်အကိုင်များ ၌ ဉာဏ်ကို ပိုမိုအသုံးပြုရ၏။

ဉာဏ်ကိုများစွာ အသုံးပြုရသော စာရေး၊ စာချီ အလုပ်ကို ဉာဏ်သက် ၁၀ နှစ်ရှိလျှင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပေသည် ။ ပညာရှိအလုပ်အကိုင်များမှာ မူ ဉာဏ်ရည် ပိုမိုမြင့်မားကြရပေမည်။ သုတေသီများ ၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်အရ ပညာရှိ အလုပ်အကိုင်ဆောင်ရွက်သူများ သည် အများအားဖြင့် ဉာဏ်စမ်းစစ်မေးပွဲများ တွင် အမှတ်အများ ဆုံးရရှိထားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရှိရသည် ။

စာရေး၊ စာချီများ သည် ပညာရှိများ လောက် အမှတ်မများ သော်လည်း စက်မှုလက်မှု လုပ်ကိုင်သူများ ထက် အမှတ်သာတတ်ပေသည်။ ။

ကာယလုပ်သားများမှာ မူ အမှတ်အနည်းဆုံး ရရှိနေသူများ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ။

ဤအချက်ကို ထောက်ရှုသော် အိုင်ကြူ ၁၀၀ ထက်မများ သော သူငယ်တစ်ယောက်အား မိဘများက အထက်တန်းအစိုးရအရာရှိ ရှေ့နေ၊ ကျောင်းဆရာ စသည့် အလုပ်မျိုးကို လုပ်စေရန် တိုက်တွန်းလျှင် မနိုင်သောဝန်ကို ထမ်းရွက်ခိုင်းခြင်းပင် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

မျိုးရိုးဗီဇ

ထို့ပြင် လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဉာဏ်ရည်ခြားနားခြင်းတွင် မျိုးရိုးဗီဇနှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပတ် သက်နေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ။

အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်၊ ရုရှား၊ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား ပြည်များ တွင် လေ့လာတွေ့ရှိချက် အရ သိရှိရသည် မှာ ပညာရှိလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်သူများ ၏ သားသမီးများ သည် ဉာဏ်စမ်းစာမေး ပွဲတွင် အမှတ်အများဆုံးရရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ။

ကာယလုပ်သားများ ၏ သားသမီးများမှာ မူ အမှတ်အနည်းဆုံး ရရှိသူများ ဖြစ်လေသည်။ ။

သို့သော် ယင်းအချက်သည် ယေဘုယျကျလွန်းကာ မှန်ကန်မှုမရှိဟု ဆိုသူများက ဆိုကြသည်။ ။ ပညာရှိ မိဘများမှ ပေါက်ဖွားသော သားသမီးများ တွင် ဉာဏ်အဆင့်နိမ့်သူများ ရှိ သကဲ့သို့ ကာယလုပ်သားတို့ ၏ သားသမီးများ တွင် ဉာဏ်ဆင့်မြင့်နေသူများ လည်း ရှိကြပေသည်။ ။ သို့သော် ဉာဏ်စမ်းစာမေးပွဲများ တွင် အမှတ်အများ ဆုံးရသူများမှာ ပညာ

ရှိမိဘများ ၏ သားသမီးများ အများ ဆုံးပါဝင်နေကြပေသည် ။

အကျင့်စာရိတ္တ

ဉာဏ်သာသူများ သည် အကျင့်စာရိတ္တပိုမိုကောင်းမွန်သူများ ဖြစ်သလောဟူသော ပုစ္ဆာကို စိတ်ပညာရှင်များက မည်သို့အဖြေပေးမည်နည်း။

အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြားခြင်းမှာ မပြုသင့် မပြုထိုက်၊ အများ မနှစ်ခြိုက်သော အကျင့်မျိုးကို ပြုမှုခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ ဉာဏ်ထက်မြက်သူများ သည် ပိုမိုပိုင်းခြားဝေဖန် နိုင်သူများ ဖြစ်ရကား အသိဉာဏ်နည်းသူများ ထက်သာ၍ အကျင့်ကောင်းသူများ ဖြစ်သင့်ပေသည် ။

စိတ်ပညာရှင်များ ၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကလည်း ယင်းယူဆချက်များကို ထောက်ခံ ထားပေသည် ။ ဉာဏ်အဆင့်အတန်းမြင့်သူများ သည် အများအားဖြင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပိုမိုကောင်း မွန်ကြ၏။ သို့သော် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ခြင်း၊ မကောင်းမွန်ခြင်းသည် ဉာဏ်တစ်ခုတည်း၌ သာ အခြေတည်ထားသည် မဟုတ်ရကား ဉာဏ်အကောင်းဆုံးသူသည် အကျင့်စာရိတ္တ အကောင်း ဆုံးဟူ၍ တထစ်ချမမှတ်ယူသင့်ပေ။

သို့ရာတွင် အများအားဖြင့် ဉာဏ်ရည်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တသည် ဆက်နွှယ်လျက်ရှိနေပေသည် ။ အကျင့်ပျက်ပြားစေနိုင်သော အကြောင်းတစ်ခုမှာ ဉာဏ်အဆင့်အတန်းနှင့် စာသင်တန်း (သို့မဟုတ်) အလုပ်အကိုင်မညီမညွတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။

လူငယ်တစ်ယောက်သည် မိမိဉာဏ်အဆင့်အတန်းထက်မြင့်သော စာသင်ကျောင်းတွင် သင်ကြားခဲ့ရလျှင် သင်ခန်းစာကို မလိုက်နိုင်သော် ကျောင်းပြေးကောင်း ပြေးမည်။ ဉာဏ်အဆင့် အတန်းနိမ့်သော စာသင်ခန်းတွင် ထားခဲ့လျှင် သင်ခန်းစာများ သည် မိမိတို့ လွယ်ကူသဖြင့် စာကို ဂရုမစိုက်၊ တစ်မျိုး တစ်နည်းအားဖြင့် အချိန်ဖြုန်းပေမည်။

ထို့အတူ ဉာဏ်ထက်မြက်သော သူတစ်ယောက်သည် ဉာဏ်ကိုအသုံး
မပြုရသော အလုပ်အကိုင်ကို လုပ်ကိုင်နေရလျှင် အလုပ်၌ စိတ်မဝင်စား
ဘဲ ခိုကပ်နေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်ရည်နှင့် သင်ခန်းစာ အလုပ်အ
ကိုင်တို့ သဟဇာတဖြစ်ရန် အထူးလိုအပ်လှပေသည် ။
ကြိတ်ခြေနီလူမှုရေးစာစောင်၊ အတွဲ ၁၈၊ အမှတ် ၆၊ ၁၉၇၉
ခုနှစ်။

*

လူငယ်တို့ ၏ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှု

လူငယ်တို့ ၏ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုဆိုသည် မှာ လူငယ်တစ်ဦး၏ သဘောအကျဆုံး ‘စံ’ အဖြစ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ် (ဝါ) မိမိက ဖြစ်ရန်ကြိုးစားနေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဆိုလိုသည် ။

လူသည် ရည်မှန်းချက်ဖြင့် အသက်ရှင်ကြရသည် ။ ယင်းရည်မှန်းချက်သည် တစ်နည်း အားဖြင့် မိမိဖြစ်လိုသော၊ မိမိနှစ်သက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ‘စံ’ ထားခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ လူသည် လူလူချင်း ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးပေါ်တွင် အခြေတည်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း၌ နေသည် ဖြစ်ရာ လူတစ်ယောက်၏ အပြုအမူကို အခြားလူတစ်ယောက်၏ အပြုအမူက လွှမ်းမိုးမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိပေ။ စံထား ပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် လူငယ်တို့ ကို ကောင်းသည့်ဘက်နှင့် မကောင်း သည့်ဘက်သို့ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်ပေသည် ။

လူငယ်တို့ ၏ စံထား ပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုတွင် ကျောင်းသင်ဘာသာရပ်များ ၊ အသင်းအဖွဲ့များ ၊ စာပေဂီတများ ၊ ရုပ်ရှင်များ ၊ မိဘဆွေမျိုးများ စသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့ က များစွာအထောက်အကူ ပြုနေပေသည် ။ လူငယ်တို့ ၏ စံထား ပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် လူငယ်တို့ ချစ်ကြောက်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ထပ်တူစွဲရာမှ စတင်နိုင်ပေသည် ။ ထို့ကြောင့် မိဘများ သည် သားသမီးတို့ ၏ အဦးဆုံးသော စံထား ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်လာပေသည် ။ မိဘက ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမအဖြစ်

စံ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းပြုလျှင် သားသမီးတို့ ကလည်း ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမကို စံထား ပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုကြ ပေသည်။ ။

သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဘဝဒဿနအတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးပေါ်မူတည်ကာ လူငယ်တို့ ၏ စံထား ပုဂ္ဂိုလ် ဖွဲ့စည်းမှုများ သည် လည်း ပြောင်းလဲသွားကြသည်။ ။ ယင်းသို့ မိဘတို့ အပေါ် ထပ်တူစွဲ စံထား ပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုရာ၌ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုသူ လူငယ်တို့ ၏ လိင်ခြားနားမှုအလိုက် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုများ သည် လည်း ခြားနားမှုရှိနိုင်ပေသည်။ ။

အကယ်၍ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုသူသည် ယောက်ျားလေးဖြစ်ပါက မိခင်အပေါ် ထပ်တူစွဲ၍ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုပြီး မိန်းကလေးများ သည် ဖခင်ပေါ် ထပ်တူစွဲ စံထားပုဂ္ဂိုလ် ဖွဲ့စည်းမှုပြုတတ်ကြသည်။ ။ ယင်းအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ပညာရှင် ဖရိဒ်(၁၉၂၀) က “မွေးစက လေး၏ လီဗီဒိုမှာ ရည်မှန်းချက် မရှိပေ။ ၄-၅ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ လီဗီဒိုသည် ပြင်ပအရာများ သို့ တိမ်းညွတ်သဖြင့် မိမိ၏ ဖခင်ကို ခင်မင်စွဲလမ်းတတ်သည်။ ။ ကလေးဘဝ၌ပင် လီဗီဒိုတွင် ဖိုမစိတ် လွှမ်းမိုးကြောင်းကို အထူးထင်ရှားစေရန် အိဒီပတ်ကွန်ပလက်ကို ဖန်တီး၏။ ယောက်ျားလေးများ သည် အမိဖြစ်သူအား အလွန်အမင်း ချစ်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူအား မနာလိုကာ မုန်းတီးစိတ်ရှိ၏။ ထိုနည်းတူ မိန်းကလေးများ သည် လည်း ဖခင်ဖြစ်သူအား အလွန်အမင်းချစ်၍ အမိဖြစ်သူအား ရန်ဘက်ကဲ့သို့ သဘောထားသည်။ ” ဟု ဖွင့်ဆိုခဲ့ပေသည်။ ။

ဟာဗတ်ဟတ်ရော်ဗင်ဆင်ဒေါ့ (၁၉၄၆) တို့ က လေ့လာမှုတစ်ခုပြုလုပ်ခဲ့ရာ ယင်းတို့ ၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်အရ လူငယ်တို့ ၏ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုကို လေးမျိုး ခွဲခြားခဲ့ပေသည်။ ။ ယင်းတို့ မှာ (၁) မိဘများ ၊ (၂)

ထင်ပေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ (၃) ရုပ်ရည်အားဖြင့် ဆွဲဆောင်နိုင်သော လူငယ်လူလတ်ပိုင်းများ ၊ (၄) စိတ်ကူးထဲတွင် ဖန်တီးထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စသည် တို့ ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အပြင် အသက်အရွယ်အလိုက် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည်လည်း ပြောင်းလဲမှုရှိသည်။ ။ လူငယ်တို့ သည် မိသားစုပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြင်ပသို့ထွက်သွားသောကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပို၍ စိတ်ကူးယဉ်လာသည်။ ။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ကူးယဉ်ပေါင်းစပ်ပုဂ္ဂိုလ်များ အဖြစ် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်း မှုရှိကြသည်။ ။ ဤအစီအစဉ်သည် လည်း တစ်သမတ်တည်းရှိသော အစီအစဉ်မဟုတ်ပေ။ ။ အချို့က လေးများ သည် ဤအဆင့်ကို ချန်ထားခဲ့ကြသည်။ ။ ဤအစီအစဉ်ကို ရှင်းလင်းရန် လေ့လာသူတို့ က တွေးဆချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ။

အသက် ၆ နှစ်မှ ၈ နှစ်အတွင်းရှိ ကလေးငယ်သည် မိသားစု၊ သို့မဟုတ် အခြားမိသားစု အဖွဲ့တစ်ဦး အခြားအိမ်သူ အိမ်သားတစ်ဦးကို ရွေးချယ်ကြသည်။ ။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထင်ပေါ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ သို့မဟုတ် ရုပ်ရည်လှပ၍ စွဲဆောင်နိုင်သူများကို ရွေးချယ်ကြသည်။ ။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှု၏ အသက်အပိုင်း ၈, ၁၀ နှစ်မှ ၁၆ နှစ်အတွင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဆွဲဆောင်နိုင်သော ရုပ်ရည်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကို စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် အသက် ၈ နှစ်မှ ၁၀ နှစ်အတွင်းစတင်ပြီး အပျိုဘော်ဝင်ချိန် တစ်ခုလုံးတွင် တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်သွား သည်။ ။ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှု၏ နောက်ဆုံး အရင့်ကျက်ဆုံးအဆင့်မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖို့ ယင်း၏ ကလေးဘဝနှင့် လူငယ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ထပ်တူစွဲခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များမှ ကောင်းနိုးရာရာ ခြင်းရာ လက္ခဏာများကို ပေါင်းစပ်ပြီး စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဆက်ဆံရေးပတ်ဝန်းကျင်သည် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုကို လွှမ်းမိုးစေသည်။ ။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်း မှာ မတူသော ဆက်ဆံရေးပတ်ဝန်းကျင်များက လူငယ်တို့ အား မတူသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ထပ်တူစွဲစ ရာအဖြစ် ဖန်တီးပေးခြင်းနှင့် မတူသော တန်ဖိုးများကိုလည်းကောင်း၊ လိုအင်များကိုလည်းကောင်း သင်ကြားပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် လူမှုစီးပွားရေးနိမ့်သော မိသားစုမှ ကလေးများ သည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကို ရွေးချယ်စံထားမှုပြုကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် လူငယ် တို့သည် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုရာ၌ စာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ၊ သူရဲကောင်း များကို ရွေးချယ်စံထားမှုနည်းကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။ ။

စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် ကလေးဘဝတွင် စတင်ပြီး မိဘကို ထပ်တူစွဲသည့် ကလေးဘဝ အလယ်ပိုင်းနှင့် အပျိုဘော်ဝင်ချိန် ရှေ့ပိုင်းတွင် စိတ်ကူးယဉ်မှုနှင့် ထင်ပေါ်မှုအဆင့် ကျော်လွှားကာ အပျိုဘော်ဝင်ချိန် နောက်ပိုင်းတွင် ကောင်းနိုးရာရာခြင်းလက္ခဏာများ ပေါင်းစပ်မိပြီး စံထားပုဂ္ဂိုလ် ဖွဲ့စည်းမှု အဆုံးသတ်သည်။ ။ ကလေးတို့ ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုအပေါ်တွင် များစွာအကျိုးသက်ရောက်မှု ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ။

ထို့အပြင် လူငယ်တိုင်းတွင် သက်ဆိုင်ရာ ထမြောက်မှုများ ရှိကြပေရာ ယင်းထမြောက်မှုနှင့် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် ဆက်နွယ်လျက်ရှိပေသည်။ ။ တူညီအောင် ကြိုးစားလျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။ ။

လူငယ်တို့ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုသည် မိဘနှင့် သားသမီးတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးတန်ဖိုးထားမှု များ နှင့် များစွာ ဆက်နွယ်နေပေသည်။ ။ မိဘနှင့် သားသမီးဆက်ဆံရေး ပြေလည်မှ သာမှန်ကန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှု

ရှိလာနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ။ မိဘတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးအပြုအမူသည် လူငယ်တို့ ၏ ဘဝအနာဂတ်၊ အဆိုးအကောင်းကို များစွာ ဖန်တီးပေးနိုင်ပေသည်။ ။ စိတ်ပညာရှင် ဖရိဒ်က မိဘတို့ ၏ အပြုအမူသည် သားသမီးတို့ အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ မုန်းတီးရွံရှာခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်စေ၏ ဟု ဆိုခဲ့ပေသည်။ ။

စိတ်ကူးပညာရှင် ‘ရော်ဂျာ’ (၁၉၉၅) ကလည်း ကလေးတို့ ကို မိသားစုက လက်ခံခြင်း၊ လုံခြုံမှု အပြည့်အဝပေးခြင်း၊ ကလေးတို့ ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ တန်ဖိုးထားချက်ကို လေးစားခြင်း၊ လွတ်လပ်စွာ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်းတို့ သည် ကလေးတို့ အား ဖန်တီးပေးနိုင်စွမ်းကို ဖြစ်ပေါ်စေ၏ ဟု ဆိုခဲ့ပေသည်။ ။ ‘အိုက်ခွန်’ ကမူ ကလေးများကို မိဘများက ဂရုစိုက်ခြင်းသည် လည်း လွန်ကဲစွာ ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းခြင်းကဲ့သို့ပင် ကလေးများ ၌ အပြုအမူအခက်အခဲများ ဖြစ်ပေါ်စေသည် ဟု ဆိုသည်။ ။ ယင်းအချက်သည် ကလေးများ အပေါ်၌ မိဘတို့ ၏ ဆက်ဆံရေးအပြုအမူ အရေးကြီးပုံကို ဖော်ပြနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ထို့အပြင် မိဘတို့ က သားသမီးအပေါ် ဖြစ်စေလိုသော တန်ဖိုးထားမှုနှင့် သားသမီးကိုယ်တိုင် ဖြစ်လိုသော တန်ဖိုးထားမှုတို့ ခြားနားခြင်းရှိနိုင်ပေသည်။ ။ အထူးသဖြင့် လေလွင့်ရန်လမ်းစရှိသော လူငယ်တို့ ၏ တန်ဖိုးထားမှုနှင့် မိဘတို့ ၏ တန်ဖိုးထားမှုသည် ပို၍ ခြားနားပေလိမ့်မည်။ မိဘနှင့် သားသမီးအကြား တန်ဖိုးထားမှုကိုနည်းအောင်လုပ်နိုင်မှ သာ မိဘနှင့်သားသမီးတို့ အကြား ဆက်ဆံ ရေး ပဋိပက္ခများ ကွယ်ပျောက်သွားပေလိမ့်မည်။ မိဘနှင့် သားသမီး ဆက်ဆံရေးချောမွေ့မှ သာလျှင် လူငယ်တို့ စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုရာ၌ မှန်ကန်ကောင်းမွန်သော အနာဂတ်ဘဝကို ဖန်တီးနိုင်မည့် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုမျိုး ဖွဲ့စည်းလာနိုင်လိ

မဲ့မည် ဖြစ်သည်။ ။

ယနေ့လူငယ်များကို လူချွန်လူကောင်းများ ၊ လူကောင်းလူတော်များ
၊ စံပြလူငယ်များ အဖြစ် စံထားပုဂ္ဂိုလ်ဖွဲ့စည်းမှုပြုလာအောင် စည်းရုံးလှုံ့
ဆော်ပေးရပေမည်။ သို့မှသာ အနာဂတ်တွင် ထူးချွန် ပြောင်မြောက်
သော လူချွန်လူကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာမည်ဖြစ်ပေသည်။ ။
မြဲရိပ်ညိုမဂ္ဂဇင်း။

*